

Θάυμα Οσίου Δαβίδ εν Ευβοία: Είδαν τον Άγιο να τους Ευλογεί

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θάυματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Με βαθιά συγκίνηση θέλω να σας διηγηθώ ένα περιστατικό που μου συνέβη πριν 45 χρόνια στη Μονή του Οσίου Δαβίδ. Την εποχή εκείνη ζούσα με την οικογένειά μου στο χωριό Κοκκινομηλιά, ένα πανέμορφο χωριό της Β. Ευβοίας, ορεινό με θέα το γαλάζιο Αιγαίο. Εκείνη την περίοδο υπηρετούσα ως ψάλτης στο αναλόγιο των ενοριών στη Κούλουρη και Μαρούλη, δύο γειτονικά μικρά χωριά με ξεχωριστή και

αυτά ζωντάνια και ομορφιά.

Στις 31 Οκτωβρίου 1960 είχαμε αποφασίσει με την σύζυγό μου να πάμε στην Ιερά Μονή του Οσίου Δαβίδ για να προσευχηθούμε επειδή την άλλη ημέρα ήταν η γιορτή του Αγίου. Η μετάβαση τότε γινόταν ή με τα ζώα ή με τα πόδια.

Αιφνιδίως όμως το κοριτσάκι μας, αρρώστησε γεγονός που συνέβαλε στη ματαίωση του προσκυνήματος μας. Αν και κατά τη διάρκεια της νύχτας συνήλθε εν τούτοις η αναχώρηση μας για το μοναστήρι αναβλήθηκε.

Στις 5 Δεκεμβρίου 1960, την παραμονή του Αγίου Νικολάου ξεκινήσαμε να πραγματοποιήσουμε το προσκύνημά μας. Στο μοναστήρι συναντήσαμε και άλλους 30 περίπου προσκυνητές από ένα κεντρικό χωριό της Ευβοίας, την Αγία Άννα. Στην Ιερά Μονή βρισκόταν ως προσκυνητής και ο σημερινός ηγούμενος της Μονής π. Κύριλλος, λαϊκός τότε με την μητέρα του, εκμεταλλευόμενος την άδεια του από το στρατό, όπου υπηρετούσε. Κατά τον Εσπερινό που τελέστηκε από τον πατέρα Ιάκωβο Τσαλίκη και τον πατέρα Γρηγόριο (που σήμερα βρίσκεται στην Αλόνησο), οι προσκυνητές από την Αγία Άννα μας πληροφόρησαν ότι μαζί τους είναι και ένα δωδεκάχρονο κορίτσι Γυμνασίου που συνομιλεί με τον Άγιο.

Η πρώτη επικοινωνία του έγινε στην Εκκλησία της Αγίας Άννας, όπου είχαν μεταφερθεί τα ιερά λείψανα του Οσίου Δαβίδ. Το δωδεκάχρονο κορίτσι έβλεπε τον Όσιο Δαβίδ και αυθόρμητα άρχισε διάλογο μαζί του. Αυτό επαναλήφθηκε και στο μοναστήρι του Οσίου. Η έκπληξή μας ήταν μεγάλη. Παρακολουθούσαμε το διάλογο και από τις απαντήσεις συμπεραίναμε τι έλεγε στη μικρή ο Όσιος Δαβίδ. Σημειωτέον πως δεν βλέπαμε ούτε ακούγαμε την φωνή του Αγίου.

Παραθέτω ορισμένα τμήματα από τον καταπληκτικό αυτό διάλογο που ειλικρινά σημάδεψε από τότε τη ζωή μας: Ο Άγιος είπε, «Ο καθηγητής σου Μαντζ... είναι αμαρτωλός». «Όχι Όσιε, είναι πολύ καλός» του απάντησε η κοπελίτσα. «Ναι, θα 'ρθει μια μέρα που θα μετανοήσει και στο κήρυγμά του θα πιστέψουν δύο χιλιάδες άνθρωποι» συμπλήρωσε ο Άγιος Δαβίδ.

Σε ερώτηση του Αγίου, αν επιθυμεί να δει την κόλαση, η απάντηση του κοριτσιού ήταν καταφατική. «Ναι, θα ήθελα να δω την κόλαση και τους κολασμένους», (εδώ θα ήθελα να σας πληροφορήσω ότι το κορίτσι καθόταν και βρισκόταν σε κατάσταση έκστασης). Αμέσως τότε βρέθηκαν στην κόλαση. Η κοπελιά τρόμαξε μ' αυτά που αντίκρισε και ξεφώνησε: «Πάρε με Άγιε από εδώ, γιατί δεν αντέχω να βλέπω». Ρώτησε όμως τον Άγιο να εξηγήσει για μια φρικτή εικόνα που αντίκρισε. «Γιατί αυτή η γυναίκα τρώει το παιδί της;» «Επειδή το γέννησε και το σκότωσε, για αυτό το τρώει» απάντησε ο Όσιος Δαβίδ. Τότε ξανά παρακάλεσε τον Άγιο να φύγουν, διότι δεν άντεχε να βλέπει άλλο το φρικτό εκείνο θέαμα. Από τους

μορφασμούς του προσώπου του κατανοούσες τη φρίκη που έβλεπε.

Όσιος Δαβίδ: «Θέλεις τώρα να δεις τους εκλεκτούς του παραδείσου»;

«Ναι, θέλω Όσιε» ήταν η απάντηση της μικρής. Αμέσως βρέθηκαν στον Παράδεισο.

Κοπελίτσα: «Όσιε, τι λαμπρός που είναι ο Ήλιος εδώ και τι ωραία τριαντάφυλλα; Όσιε, γιατί τα τριαντάφυλλα είναι άλλα ανοιγμένα, άλλα μισανοιγμένα και άλλα κλειστά»;

Όσιος Δαβίδ: «Τα ανοιγμένα είναι οι καθαρές ψυχές των χριστιανών, τα μισανοιγμένα όχι και τόσο καθαρές και τα κλειστά οι άπιστες».

Κοπελίτσα: «Όσιε αυτοί με τα λευκά φτερά γιατί σκουπίζουν τους δρόμους»;

Όσιος Δαβίδ: «Αυτοί είναι οι Άγγελοι και σκουπίζουν τους δρόμους για να περάσει η ψυχή του πατρός Ιακώβου» (ο πατήρ Ιάκωβος ήταν μαζί μας και τ' άκουγε αυτά).

Κοπελίτσα: «Και θα 'ρθει τώρα η ψυχή του πατρός Ιακώβου;

«Θα αργήσει πολύ γιατί πρέπει να εξομολογεί τον κόσμο». Τότε είδα τον γέροντα Ιάκωβο να σκουπίζει με ένα λευκό μαντήλι τα δάκρυά του.

Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας ήλθε ένα λεωφορείο με 25 περί που επιβάτες. Εισήλθαν στον Ιερό Ναό. Η ησυχία που επικρατούσε τους ώθησε την περιέργεια. Τι συμβαίνει, μας ρώτησαν. Τους εξηγήσαμε πως ζούμε ένα θαύμα. Παρακολουθούμε μια συζήτηση του κοριτσιού με τον Άγιο Δαβίδ. Γέλασαν ειρωνικά και μας χλεύασαν.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή σταμάτησε η συνομιλία του κοριτσιού με τον Άγιο. Με απορία η κοπελίτσα απευθυνόμενη στον Άγιο ρωτά: «Όσιε, γιατί φεύγεις; μήπως οι ψυχές των χριστιανών δεν είναι καθαρές»;

«Το πούλμαν που ήλθε τώρα με τα 25 άτομα είναι όλοι άθεοι; εκτός από μια γερόντισσα 85 περίπου ετών, η οποία είναι πολύ πιστή και χάριν αυτής της ψυχής έφτασε εδώ το πούλμαν; Τι είπες Άγιε; στο πούλμαν υπάρχει και ένας Αθηναίος ψηλός και άκληρος που έχει ένα σκυλί που το ταΐζει καλύτερα από το παιδί του, ενώ πολλοί φτωχοί που έπεσαν στα χέρια του τους πέταξε στους δρόμους»; (τα λόγια τούτα του Αγίου συμπεραίνουμε από τις ερωτήσεις της κοπελίτσας.)

Ο άνθρωπος που περιέγραψε η κοπελιά κατά σύμπτωση με πλησίασε και με ρώτησε: «Κύριε, τι είναι εδώ που ήλθαμε»; Είναι το μοναστήρι του Οσίου Δαβίδ, του είπα. «Μα αυτά που είπε το κορίτσι, αυτός που περιέγραψε είμαι εγώ. Πού ξέρει αυτό για μένα»;

Την στιγμή εκείνη πήρε την γυναίκα του και στάθηκαν μπροστά στην εικόνα του Αγίου λέγοντας: «Άγνωστε Άγιε, δεν σε ξέρω ποιος είσαι, αλλά σ' ευχαριστώ που μέσα σ' αυτή την ερημιά βρήκα τον Θεό μου».

Τότε το κοριτσάκι απευθυνόμενη προς αυτούς που είχαν εισέλθει στον Ιερό Ναό είπε: «Σας παρακαλώ, όσοι έχουν βαριά την συνείδησή τους ας βγουν έξω, διότι ο Άγιος δεν θέλει να τους βλέπει». Οι επιβάτες του πούλμαν αναχώρησαν αφού δεν είχαν σκοπό και να μείνουν άλλο.

Μόλις έφυγαν άρχισε πάλι η συζήτηση με τον Άγιο. Ήταν πλέον περασμένα μεσάνυχτα. «Μη φεύγεις Όσιε, δεν κουράστηκα» είπε η κοπελίτσα και αμέσως συμπλήρωσε: «Α! θα 'ρθεις στις 3.00 η ώρα και θα κάνεις και θαύμα»; Στη συνέχεια έτριψε τα μάτια του και απευθυνόμενη στη φίλη της που στεκόταν δίπλα της είπε: «Κοιμήθηκα»; «Ναι, σε είχε πάρει ο ύπνος» απάντησε εκείνη. «Συγχώρεσέ με Άγιε, ήλθα να σε προσκυνήσω και κοιμήθηκα» μονολόγησε. Τότε πράγματι καταλάβαμε ότι αυτά που προηγήθηκαν μπροστά στα έκπληκτα μάτια μας τα αγνοούσε.

Εμείς όμως με αγωνία περιμέναμε το θαύμα στις 3.00 π.μ. που είχε προαναγγείλει ο Άγιος. Ήταν 2:45 π.μ όταν οι καμπάνες του μοναστηριού άρχισαν να κτυπούν χαρμόсуνα. Πεταχτήκαμε έξω. Κτυπούσαν μόνες τους. Το γεγονός αυτό το εκλάβαμε ως το θαύμα που αναμέναμε. Εισήλθαμε πάλι στον Ναό.

Το ρολόι έδειχνε 3:00. Ξαφνικά η ματιά όλων μας επικεντρώθηκε στο πάνω μέρος του τέμπλου. Στο ύψος του μικρού παραθύρου στον λευκό τοίχο παρουσιάστηκε μια σκιά που τράβηξε σαν μαγνήτης την προσοχή μας. Διερωτηθήκαμε, τι προκαλεί αυτή τη μαύρη σκιά στον τοίχο;

Τότε είδαμε να προβάλλει το κεφάλι του Οσίου Δαβίδ, με τα λευκά γένια του, όπως ακριβώς είναι στην εικόνα η μορφή του. Φάνηκε ακόμη το πετραχήλι, καθώς και δύο ή τρεις σταυροί από το πετραχήλι. Κουνούσε το κεφάλι του. Στο χέρι του κρατούσε το θυμιατό. Άρχισε να θυμιάζει. Τα κουδουνάκια του θυμιατού ακουγόντουσαν δυνατά. Δάκρυα κατάνυξης πλημμύρισαν τους πάντες. Ικετεύαμε τον Άγιο να μας ελεήσει. Τα δάκρυα έτρεχαν ασταμάτητα. Ο Άγιος έπαιρνε το θυμιατό στο αριστερό χέρι και με το δεξί ευλογούσε τον κόσμο. Ομολογώ ότι το θυμάμαι όσο ζω και δεν θα ξεχάσω ποτέ μου την γλυκύτητα του προσώπου του. Μια γλυκύτητα που αγαλλίαζε την ψυχή μου.

Τη στιγμή που ο Άγιος έσκυψε και προσκυνούσε το κοριτσάκι φωνάζει δυνατά: «Παναγιά μου! Χριστέ μου! περνάει ο Χριστός, περνάει η Παναγία, ο Μ. Βασίλειος, ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο Άγιος Γεώργιος, ο Άγιος Δημήτριος». Ανέφερε

πλειάδα Αγίων για αρκετή ώρα.

Του λόγου μας διακρίναμε μόνο τον Όσιο Δαβίδ που έκανε αυτή την υπόκλιση. Εξ αυτών που έλεγε το κορίτσι δεν βλέπαμε τίποτε. Μέσα σε όλα αυτά οφείλω να σας διηγηθώ και ένα εξίσου σοβαρό περιστατικό που συνέβη στη σύζυγό μου την βραδιά εκείνη. Κρατούσε το μικρό μας κοριτσάκι στην αγκαλιά της όλη την νύχτα χωρίς να αισθάνεται κούραση. Σε μια στιγμή όμως που προσπαθούσε να δει καλύτερα, αισθάνθηκε ότι το μικρό έγινε φοβερά βαρύ. Προσπάθησε να αφήσει κάτω το μικρό αλλά εκείνο παρέμεινε στην αγκαλιά της χωρίς ωστόσο η ίδια να το κρατά.

Επί μία ώρα ο Όσιος Δαβίδ παρέμεινε ορατός δια γυμνού οφθαλμού μέσα στον Ναό του. «Παιδιά μου ιδού ο Άγιος μας είναι εδώ κοντά μας. Να τον παρακαλείτε να σας βοηθάει πάντα. Ας αρχίσουμε όμως τώρα τον Όρθρο και την Θεία Λειτουργία».

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας συνομίλησα με τον τότε φαντάρο και φίλο μου και σημερινό Ηγούμενο της Μονής πατέρα Κύριλλο. «Είδες Κώστα- είπα- απόψε τι έγινε»; «Ναι Σταύρο, ζωντανά πράγματα αυτά, έχω συγκλονισθεί. Όπως βλέπεις είμαι στρατιώτης και αυτή τη στιγμή σου λέω πως όταν απολυθώ θα έλθω κατευθείαν εδώ και δεν θα πάω στο χωριό μου. Γιατί πλέον θέλω να υπηρετήσω τον Άγιο τον οποίο απόψε είδα με τα μάτια μου. Θα μείνω μοναχός στην Ιερά Μονή του Αγίου, διότι όπως είδες και συ τον είδα ζωντανό, τι άλλη απόδειξη θέλω». Πράγματι έτσι και έγινε. Όταν απολύθηκε πήγε στο Μοναστήρι. Σήμερα είναι ο Ηγούμενος της Ιεράς Μονής του Οσίου Δαβίδ.

Εύχομαι ολόψυχα να είναι πάντα Άξιος, να του δίδουν ο Όσιος Δαβίδ και ο Μακαριστός προκάτοχός του Ιάκωβος, δύναμη, κουράγιο και υγεία για να υπηρετεί τους πιστούς που προστρέχουν σε αυτό το λιμάνι, ώστε να βρουν την γαλήνη της ψυχής τους.

Πηγή: briefingnews.gr